

Рано сутринта отъ влашкото параходче „Дорабансу-луръ“, идеще отъ Гюргево и цапаше Дунава край Русчукъ-се зачува марша на Хаджи Димитра, свиренъ отъ ромжнски музикаленъ оркестъръ. Що значи това? Марша се чува все по-близо и по-близо до кжщата, докато най-после тълпа хора, познайници на Хаджията и Караджата, другари на седемтѣ страдалци, начело съ родолюбеца Иванъ Стояновъ и съ музиката, нахлуватъ въ двора.

Баба Тонка вижда Ивана Стояновъ и разбира всичко.

Тя бързо изважда отъ раклата си главата на Караджата и повежда седемтѣ си гости, наложени съ черни шапки и обвити съ арабски шалове, на срѣща.

Зрелището е и жално и трогателно, и музиката безъ особено подсѣщане засвирва трауренъ маршъ. Всички души сж изпълнени съ молитва за Караджата, за Хаджи Димитра, за тѣхнитѣ храбри другари, чиито духове въ тоя мигъ радостно витаятъ въ тоя скромнъ домъ, гдето мнозина приживе сж намѣрвали убѣжище и гостоприемство. Старитѣ познайници се прегръщатъ и цѣлуватъ съ очи изпълнени отъ сълзи и на радостъ и на скръбъ. Иванъ Стояновъ, споредъ обичая си, и сега зарадва ония, които нѣматъ и които страдатъ. Той спуща на всѣкиго отъ седемтѣ странници въ ржката по петъ златни наполеона, за да покрятъ голитѣ си плещи...

Скоро тжжното настроение на всички се промѣня на радостно и весело. Свободата, за която паднаха и Хаджи Димитъръ и Караджата, за която тия странно облечени хора сж се борили и страдали, не е само праздна мечта. Не остава друго, освенъ да я ценимъ както трѣбва и да ѝ се радваме както заслужава... Музиката схваща настроението и засвирва на хоро, а хорото, разбира се, го води баба Тонка. Честита майка, честита българка!

Това бѣше първата прослава на Хаджи Димитра, Караджата и тѣхнитѣ другари, чийто духове сж тържествували сега, двойно тържествуватъ: че тоя народъ, за който тѣ умрѣха, е вече свободенъ, и че той си спомня и за тѣхъ, покрай щастливитѣ тѣхни другари, доживѣли да видятъ тая свобода, за която тѣ загинаха съ отворени очи.